

Preek over Mattheus 6,31-33 (Bidstond): Waar een volgeling van Christus voor leeft.

Voorzang: Gezang 479, 1. 2 en 3

Votum en Groet

Zingen: Gezang 479, 4

Gebed bij de opening van het Woord

Schriftlezing: Psalm 145 en Mattheus 6,24-34

Zingen: Psalm 145, 3 en 5

Verkondiging

Zingen: Gezang 49, 1 (allen). 6 (vrouwen). 7 (mannen). 8 (allen). 11 (mannen). 12 (vrouwen) en 14 (allen)

Eerste gebedsblok

Zingen: Opwekking 276 (Laat heel de wereld het zien...)

Tweede gebedsblok

Zingen: Opwekking 334 (Heer, uw licht en uw liefde schijnen...)

Derde gebedsblok

Zingen: Gezang 216, 1. 2. 5 en 6 (Zingende gezegend; mel. Gez. 290)

God lof! Wij zijn genodigd
tot het vieren van een feest,
bemoedigd door de groet van God,
geroepen door de Geest.

Wie oren heeft, die hore wat
God zijn gemeente zegt,
hoe Hij de Schrift ons als een schat
ontsluit en openlegt.

Wie zou dan niet God loven waar
Hijzelf zijn volk ontmoet,
voortdurend bidden met elkaar
om licht dat leven doet.

Dan geven wij met gulle hand
een offer voor de Heer;
wie arm is, die beërft het land,
de minste, die krijgt meer.

Collecte

Zingen: Opwekking 7 (Heer God, U loven wij...)

Zegen

Gemeente van onze Heer Jezus Christus!

Ik vraag mijn catechisanten wel eens: *Waarom kiezen jullie straks een beroep?*

Waarom ga je werken of werk je nu al?

In negen van de tien gevallen is het antwoord: *Om jezelf te kunnen redden, natuurlijk!*

Je werkt voor brood op de plank.

Voor brood en gas op de plank zei één van mijn catechisanten ooit.

Je werkt om kleren te kunnen kopen.

Je werkt om in een leuk huis te kunnen wonen.

En als het kan nog wat extra's bovendien.

Een mobieltje met allemaal toeters en bellen.

Een leuke vakantie naar Thailand of Australië.

Enzovoorts.

Je werkt om te kunnen leven en liefst aangenaam.

En dan zegt Jezus: *Dat is nou typisch heidens!*

Dat werken voor brood op de plank en een kast vol kleren.

En Hij zegt tegen zijn volgelingen: *Ik verwacht dat jullie dat anders doen.*

Maar wat is er voor heidens aan om in je eigen levensonderhoud te voorzien?
En dat je voor je zelfverdiende geld ook nog eens wat leuke dingen koopt of doet?
Natuurlijk, onze penningmeester moet op een vaste vrijwillige kunnen rekenen.
En mensen die met een collectebus langs de deur komen moeten ook wat vangen.
En als er weer een acceptgiro bij de post zit doen we daar ook wat aan.

Maar als we ons van die plicht kwijten?
Jezus kan toch niet serieus menen, dat we ons moeten gedragen als de vogels?
Of als de bloemen, die niet zaaien en niet maaien en niet werken voor de kost?
Dat zou een mooie boel worden.
Voor niets gaat de zon op!

Ja, wat bedoelt Jezus toch?
Waarin moeten wij ons onderscheiden van hen die God niet kennen?

Nu, dat verschil komt aan het licht bij de vraag: *Waar doen we het allemaal voor?*
Waar werk ik voor?
Waar leer ik voor?
Waar is mijn gezondheid goed voor?
Waar trouw ik voor en waarvoor wil ik kinderen?
Kortom, waar lééf ik voor?

Het antwoord op die vraag maakt het verschil.
Leef ik voor God en voor zijn Koninkrijk?
Of leef ik voor de Mammon?

Mammon betekent je geld en je bezit natuurlijk.
Maar het is nog veel meer.
Mammon is ook alles waardoor je als mens iets in de wereld wilt betekenen.
Een goeie positie, status, prestige.
Daar moet je wat voor doen.
Daar werken mensen zich kapot voor.
Meer dan eens letterlijk.
Mensen kunnen geestelijk en lichamelijk verzieken in de slavernij aan Mammon.
En we jagen elkaar met z'n allen op.
Naar nog meer en nog beter.
Nog luxer en nog comfortabeler.
Waarom zouden wij niet kunnen wat een ander wel kan?

Maar Jezus zegt tegen ons: Daardoor laten jullie je leven toch niet bederven?
Jullie weten toch wel beter?
Je weet toch van de nieuwe rijkdom van de mens?
Heb Ik jullie niet zalig gesproken?
Jullie zijn door God aanvaard.
Jullie hebben toekomst.
Jullie leven hééft zin.
Jullie hebben status.
De status van Koningskinderen.
Je hoeft jezelf niet waar te maken.
Je hebt een nieuwe opdracht om voor te leven.
Namelijk trouw en rechtvaardig bestaan in deze wereld.

Jezus beweert echt niet dat we er zomaar wat zorgeloos op los moeten leven.
Zo zorgeloos als een vogeltje in de lucht.
Dan begrijpt u Hem verkeerd.
Maar als Hij ons de vogels en de bloemen als voorbeeld voorhoudt, dan is dat om de gerechtigheid die zij betonen.

Dat klinkt op het eerste horen maar vreemd.

Vogels en bloemen, die gerechtigheid betonen.
Maar gerechtigheid –
een woord dat als een gouden draad door heel de Bergrede heen loopt –
dat betekent: doen wat er van je verwacht wordt.
Zijn die je bent.
Je taak verrichten zoals God het bedoelde.

Nu, die vogels en die bloemen zijn gewoon, zoals ze zijn.
Vogels vliegen en zingen.
Bloemen groeien en bloeien.
Ze staan gewoon mooi te wezen in de tuin of op de vensterbank.
Ze zaaien en maaien niet.
Ze werken en weven niet.
Ze zijn gewoon vogels en bloemen.
En zo zijn ze rechtvaardig.
Zo zijn ze als ze moeten zijn.

Maar de mensen?
Zijn die wat ze moeten zijn?
Doen die wat God van hen verwachten mag?
Nee, de mensen leven vaak ontzettend boven hun stand.
Ze storten zich op deze wereld met een verlangen, dat niet bevredigd kan worden.
Ze verzamelen schatten voor zichzelf i.p.v. die te gebruiken voor elkaar.
En zo maken ze zichzelf en anderen doodongelukkig.
Daar lijden trouwens zelfs de vogels en de bloemen onder.

Maar dat gaat Jezus aan het hart.
Dat verdriet Hem van ons, dat ons leven daaraan kapot gaat.
En daarom wil Hij ons tot ons zelf doen komen.
Hij wil dat we weer zijn wat we zijn.
Dat we gerechtigheid betonen.
Dat we doen wat onze opdracht is.

En werkelijk mens-zijn is zoeken naar het koningschap van God en Zijn gerechtigheid.
Dat is leven en elkaar het leven mogelijk maken in een niet te stuiten liefde tot elkaar.
Wie zo leeft is echt mens, als een bloem die bloeit en als een vogel, die zingt.

Door te wijzen naar de vogels en de bloemen werkt Jezus geen zorgeloosheid en oppervlakkigheid in de hand.
Maar Hij neemt een last van onze schouders af.
De last om voor ons zelf te moeten zorgen en zelf onze toekomst veilig te stellen.
Neem nu van Mij aan, zegt Jezus, dat je toekomst zeker is.
En dat mijn Vader voor je zorgt.
Nu heb jij je handen vrij.
Nu kun je met heel je hart en al je krachten bezig zijn met de dingen van het Koninkrijk van God en zijn gerechtigheid.
Dan is alle tijd, die besteed wordt aan onbeduidende zaken –
als positie, prestige, status –
gewoon verspilde tijd.
Als kind van God ben je gewoon te goed voor zo'n leven.
Een leven dat alleen maar bestaat uit zoveel mogelijk verdienen.
En zoveel mogelijk eruit peuren wat er te halen valt.

Een volgeling van Christus kent eigenlijk maar één zorg:
Hoe ben ik een echt mens, zoals God het bedoeld heeft?
Daar hebben we onze handen zó vol aan, dat al het andere wegvalt.
Dan is het doen van de wil van onze Vader in de hemel ons eten en ons drinken.
De enige kleding, die ons interesseert is het witte kleed van de rechtvaardigen.
Het blinkende en smetteloos fijne linnen waarvan we in Openbaring lezen, dat het de rechtvaardige daden van de heiligen zijn.

Daar komt het dan voor ons op aan.

Nee, dat betekent niet dat ons dagelijks werk,
ons beroep of onze studie,
niet zo belangrijk zijn.

Maar dat dagelijks werk en die studie is dan gestempeld door een zoeken van het Koninkrijk van God.
Hoe kan ik God en mijn naaste daarmee dienen?

Hoe kunnen we anderen het brood voor de maag of voor het hart geven, dat ze nu nog moeten missen.
We maken ons zorgen dat vogels en bloemen verdwijnen.

Of dat de ene mens de andere het licht in de ogen en het brood in de mond niet gunt.

Laat daar je zoeken naar uitgaan, zegt Jezus.

Dat de mensen te weten komen dat God de gever van al het goede en rijke op deze aarde is.

En dat de mensen aan wie God het geven wil, het ook moeten krijgen.

Zolang ze dat niet krijgen, hebben wij ons daarover zorgen te maken.

En wie dat doet zal mogen rekenen op Góds zorg.

Zoek eerst Gods Koninkrijk.

Maar al die andere dingen in je leven:

goed je brood hebben,

gezond zijn,

een plaats hebben onder de mensen –

betekent dat dan allemaal helemaal niets?

Is dat dan volkomen onbelangrijk?

O nee, dat niet.

Hoe kan het onbelangrijk zijn als God toch van ons vraagt, dat we juist zulke dingen aan anderen moeten gunnen?

Maar als je bezig bent dit te zoeken voor anderen allereerst, dan ontvang je dat alles bovendien zelf.

Maar als een *toegift* bij wijze van spreken.

Het is niet meer het één en al in je leven.

Het kan ons gelukkig niet meer maken of breken.

We leven er *ván*, maar we leven er niet *vóór*.

Het belangrijkste is, dat we leven met Christus.

In Hem is ons alles, werkelijk álles gegeven wat we behoeven.

AMEN.

14-03-2007